

Revista studenților Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”

Anul XV, Nr. 1 (26), 2021

ORIZONTURI MARINE

CONSTANȚA
2021

	EDITORIAL
Pag. 3	Oamenii sunt măsura tuturor lucrurilor
	ARC PESTE TIMP
Pag. 4-6	Temelia de granit a unei cariere viitoare
	ACTUALITATE
Pag. 7-8	O altfel de sesiune
	ETAPE ALE VIEȚII
Pag. 9-11	„Mă regăsesc în majoritatea studenților”
Pag. 12	„Nu iubesc să scriu despre trecut”
Pag. 13-15	„Sunt gata de un nou început”
	ERASMUS+
Pag. 16	Uniți în educație
	ISTORIE
Pag. 17-18	Direcția Hidrografică Maritimă (DHM) – 95 de ani de existență
	TRADIȚIE
Pag. 19-20	Mărțișorul – Veacuri de tradiție
	SPORT
Pag. 21	Studenți cu pasiuni sportive diferite
Pag. 22	Lumea nevăzută din adâncul mării
	CULTURĂ
Pag. 23-24	Versuri
Pag. 25	Povestea culorilor
Pag. 26-27	Poezia, oglinda sufletului
Pag. 28	Recenzii

Orizonturi Marine
ISSN 1842 - 5798
Anul XV, nr. 1 (26), 2021
Serie veche: 1968 – 1989. Începând din 2006, serie nouă.

Academia Navală „Mircea cel Bătrân”
Strada Fulgerului, nr. 1, 900218, Constanța, România
Tel./Fax. : 0241643096
Email: orizonturimarine@anmb.ro
www.anmb.ro

EDITORIAL

Omul este măsura tuturor lucrurilor

Mudromu I plemenitomu cititor,

Deși numărul anterior al revistei puna sub lumina atenției dumneavoastră întoarcerea la fireasca activitate de învățământ, evoluția împrejurărilor ne-a arătat, încă o dată, caracterul relativ al vieții, în ciuda intențiilor noastre atent conturate. Chiar dacă ne-am dorit să reluăm precaut viața studentească cotidiană, soarta ne-a pregătit, însă, un alt plan. Cu toate acestea, adaptabilitatea noastră prielnică ne determină să reluăm drumul încrederii în revenirea la normal, în speranța că împreună depășim acest moment anevoios.

Spre finele anului trecut ne-am mutat, încă o dată, la distanță. Aveam deprinsă experiența învățământului în vremuri de restriște și ne-am încadrat rapid în noul format. Conectați fiind la realitatea epidemiologică națională, am găsit în casele noastre adăpostul necesar din fața grelei primejdii, fără ca activitatea didactică la care luăm parte să aibă de suferit. Avansând în experiență și în cunoaștere, sărbătorile de iarnă ne-au găsit liniștiți în mijlocul familiilor noastre; mirosul crengilor de brad și obrajii noștri înfrigurați și roșii, lângă căldura alor noștri, prevestindu-ne ultimele scene din actul teatral al unui an apăsător.

Întâmpinarea noului an am simțit-o cu o neîngrădită eliberare sufletească, pe chipurile noastre citindu-se speranța și încrederea în vremuri mai bune decât acum. Căci va fi bine ne-am spus. Ne-am reluat sânguința instruirii, ajungând la porțile secunde sesiuni de examinare online. Timp de trei săptămâni am verificat cunoștințele acumulate pe parcursul primului semestru, întărindu-ne ideea că numai lucrul făcut cu bună credință și temeinic va rezista la probele aspre ale vremurilor ce or să vină. Pentru cei mai tineri dintre noi, sesiunea de examene din iarna anului curent a avut o însemnătate singulară, fiind primul test fundamental din experiența lor studentească, încă în căutare de statornică împământenire.

Ne-am propus, odată cu parcurgerea numărului curent al revistei, să aducem în fața dumneavoastră povești, mărturii, gânduri și emoții ale unor persoane ce zi de zi frământă aluatul perpetuării spiritului instituțional și didactic al locului prin care, de-a lungul istoriei, au trecut mai bine de optsprezece mii de absolvenți. Încercăm să aducem sub ochii atenției o incursiune de momente scrise din actualitate, cultură, tradiție, istorie, având în congruență vectorul timpului, fiindcă pentru cineva, cândva, aceste momente au reprezentat o etapă a vieții.

Acum, la început de primăvară, destinul ne găsește așezându-ne pe drumul revenirii la normalitate, o normalitate așteptată luni întregi, în care am reușit să fim mult mai atenți la lucrurile mărunte, în care am devenit mai sinceri unii cu alții, în care am învățat să privim unii în ochii altora și în care, după o tăioasă abstențiune, am realizat că în ciuda tuturor restrângerilor de natură fizică și materială, cugetul nostru va fi întotdeauna liber. Căci în spatele acestei foi de hârtie stau niște oameni.

I bog te veselit.

Std. cap. Alin MOCANU, în numele REDACȚIEI

Notă redacțională!

Odată cu acest număr, vom aduce în fața cititorilor noștri rubrica ARC PESTE TIMP, prin intermediul căreia, vom lua aminte la sfaturile, îndemnurile și gândurile celor ce și-au petrecut studenția între aceste ziduri, înaintea noastră. Prin prisma rândurilor studenților de atunci și modelelor de astăzi, vom crea un simbolic dialog între generații, un dialog necesar pentru formarea noastră morală ca viitori ofițeri.

Domnul contraamiral (r) dr. Eugen Laurian a absolvit Liceul Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc, urmând apoi cursurile Școlii Militare Superioare de Marină, pe care a absolvit-o în 1970, în calitate de șef de promoție. Și-a dedicat viața carierei militare, îmbinând profesia de ofițer de marină cu cea de cadru didactic. A urcat treaptă cu treaptă pe scara ierarhiei militare, ulterior desfășurând o importantă activitate diplomatică în cadrul procesului de delimitare a spațiului maritim între România și Ucraina. În prezent desfășoară o vastă activitate publicistică.

Temelia de granit a unei cariere viitoare

Privind de la „distanța temporală” a celor peste 50 de ani de la absolvirea studiilor în instituția care se numea, odată, Școala Militară Superioară de Marină, mă întreb, înciudat, la ce mi-au folosit cei patru ani de muncă asiduă, perioadă în care nu puteam ieși în oraș decât vreo 3-4 ore, pe lună. Și numai duminica, după amiază. Și nu în fiecare duminică! Erau și alții care doreau o învoire... Așa se face că ne venea rândul doar la vreo trei-patru săptămâni, o dată, și asta doar în condițiile în care notele obținute pe parcursul semestrului erau de peste șase („binele” era considerat de la nota șapte, în sus). Privilegiul acesta, de a te putea plimba lunar prin minunata Constanța a anilor 65-70, avea să vină doar începând cu anul doi de studii. În primul an, din cauza unor capacități reduse de cazare ale școlii, a trebuit să facem cursurile la bordul bricului „Mircea”. Acolo, în „cazarma principală”, aveam și dormitorul... și sala de cursuri... și sala de studiu... și sala de mese... și spațiul de întreținere a echipamentului... și locul unde ne mai ascundeam duminica pentru a ne mai trage sufletul și a rămâne cu propriile noastre gânduri! Întrucât multitudinea activităților de încărcare-descărcare din port făcea inaccesibilă utilizarea danelor pentru o navă care nu aducea profit economic, în cea mai mare parte a timpului „Mircea” staționa la ancoră, în rada portului. Ca urmare, învoirile de la bord, care necesitau utilizarea „bărcilor de 10 plus 1”, erau și mai rare. Nu știu dacă pe durata întregului an de învățat la bordul navei am beneficiat de mai mult de 4-5 învoiri! Probabil că nu! Și atunci cu ce să-ți umpli timpul? Cu învățatul!... Și pe durata după amiezilor, și duminica!

Și, oare, a meritat tot acest efort și toată zbaterea noastră din acei ani ai adolescenței? Perioada aceasta, în care prietenii lăsați în viața civilă hălăduiau pe acolo pe unde le dictau plăcerile și interesele de moment și își puteau întâlni prietenele sau iubitele când voiau și pe unde voiau, pentru noi avea să fie o etapă a eforturilor, a renunțărilor, a restricțiilor și limitărilor generate de „studentia în viața militară”!

E dificil de a aprecia percepția fiecăruia dintre colegi referitoare la „balanța” dintre „investiția și câștigul” acelei perioade. Am convingerea că unii au de dat un răspuns negativ acestei întrebări nerostite. Așa se și explică faptul că peste 10% dintre colegii promoției au spus „La revedere!” școlii doar în primii doi ani de studii!

Pentru ceilalți, care am strâns din dinți și am continuat eforturile și osteneala, aveau să apară și rezultatele: un loc de muncă stabil, plăcut, distins, râvnit de mulți alții și destul de bine remunerat pentru acea perioadă. Dar, mai presus de toate, o perspectivă!

Desigur, după absolvire și susținerea „examenului de stat” (cum se numea atunci) drumurile noastre au luat direcții diferite. Primii cinci clasați în promoție am avut posibilitatea să ne alegem locurile de muncă în unitățile Marinei Militare, conform funcțiilor declarate libere pentru încadrare. Ceilalți au fost repartizați conform criteriului „omul potrivit la locul ordonat”.

Sârguința învățării pe toată durata anilor de studii, însoțită de seriozitatea și abnegația dovedite în îndeplinirea atribuțiilor funcționale ale pozițiilor ocupate pe durata carierei noastre, avea să-și arate consecințele: dintre cei 40 de absolvenți ai promoției, 6 aveau să ajungă la gradul de „contraamiral”! Iar dintre aceștia, 4 făceau parte din grupul celor 5 clasați pe primele locuri în promoție. (Cel de-al cincilea n-a ajuns la acest grad întrucât plecase din structurile Armatei imediat după decembrie 1989. Avea, în schimb, să ajungă cel mai prolific scriitor român din ultimii 30 de ani: Pavel Coruț).

Ce am dorit să demonstrez cu exemplul de mai sus? Nimic altceva decât că temelia unei cariere profesionale încununate de succes se edifică prin seriozitatea demonstrată în toți anii de muncă, dar pe baza deprinderilor și cunoștințelor științifice însușite pe durata studiilor de formare profesională! În cazul concret al cititorilor revistei „Orizonturi marine”, aș vrea să spun că așa cum „ziua bună se cunoaște de dimineată”, tot așa și „traectoria de succes a unui ofițer de marină se poate întrezări încă de pe vremea studentiei în Academia Navală”!

Și, ca să întăresc cele spuse anterior, subliniez că dintre promoțiile apropiate anului în care am absolvit cursurile a ceea ce este astăzi Academia Navală „Mircea cel Bătrân”, 1970, aproape toți șefii de promoție au avut cariere militare strălucite. Astfel, cu excepția anilor 1972 și 1974, toți șefii promoțiilor din perioada 1968 - 1975 au ajuns la gradul de amiral! Ce alt exemplu mai bun trebuie să vă ofer pentru a vă îndemna să străluciți încă de pe vremea „buchiselii” în a vă deprinde „știința mersului pe ape”, odată ce v-ați hotărât să vă alegeți această carieră? Poate vă întrebați: „Dar toate cele ce se studiază în Academia Navală ne vor fi folositoare în viitoarea carieră?” Răspunsul meu este sincer: „Sigur, nu!”

Unele (chiar foarte multe!), nu vă vor trebui vreodată! Altele vă vor fi necesare într-o măsură mică, iar câteva vor rămâne esențiale! Care dintre ele? Mi-e imposibil de precizat. Depinde de locul de muncă, de cariera pe care o veți parcurge, de treapta ierarhică pe care vă veți afla la un moment dat. Și cum, într-o viață de om, acestea sunt mereu schimbătoare, tot așa de fluctuantă va fi și importanța disciplinelor însușite în anii de studii. Esențial este să știți ce să căutați și unde să căutați ceea ce vă interesează!

În schimb, vor apărea alte și alte provocări pe care nici nu le-ați bănuț măcar. Așa mi s-a întâmplat mie de nenumărate ori. Nu le voi trece în revistă, dar subliniez doar pe una dintre ele. Am fost pus în situația de a propune o modalitate de delimitare maritimă între România și Ucraina care să reprezinte poziția statului român în negocierile cu vecinul din nord-est. Era vorba de împărțirea zonelor economice exclusive și a platourilor continentale ale celor două țări, la Marea Neagră. Aproape nimic din ceea ce învățasem în anii de studii nu avea tangență cu ceea ce mi se cerea. Bazându-mă pe ceea ce mi-am însușit în Academia Navală și la cursul de masterat din Academia Militară Generală, am căutat, am studiat și am propus o variantă care a avut succes chiar și pe timpul procesului de la Curtea Internațională de Justiție. Cu alte cuvinte, rezolvări există! Contează atitudinea, inspirația și seriozitatea cu care se abordează subiectul. Și toate acestea vin din temeinicia cu care se însușesc, încă de tânăr, tainele meseriei.

Și doresc să mai vin cu un exemplu care să vă demonstreze că importanța și temeinicia studiului în anii facultății sunt determinante. În cei 12 ani de activitate a subsemnatului în folosul delimitării maritime (atât au durat negocierile și procesul cu Ucraina!) am coordonat, succesiv, efortul a 15-18 ofițeri marinari. Pe unii i-am ales eu, alții mi-au fost repartizați. Unii s-au dovedit extrem de ingenioși și ancorați în soluționarea problemei, alții au căutat să scape de „corvoada” unor noi îndatoriri cât mai curând. În final am constatat că, fără a căuta în mod expres să utilizez „vârfurile” unor promoții, aceștia s-au impus în importantul și dificilul proces de delimitare maritimă. Mult după ce Curtea de la Haga a constatat că România avea dreptate și ne-a acordat 80% din aria aflată în dispută (9.700 km² – de două ori cât suprafața județului Brașov!) aveam să mă dumiresc asupra „școlii” făcute de către cei care au performat atunci.

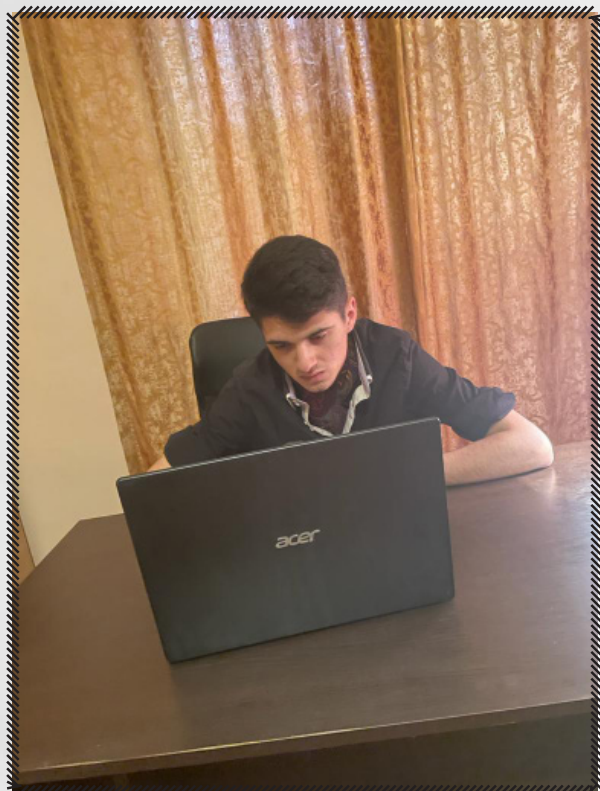
Când pașii m-au condus prin spațiile Academiei Navale și m-am oprit în fața plăcilor cu numele șefilor de promoție, am constatat că patru dintre cei care au avut cea mai substanțială contribuție aveau numele săpat, spre eternitate, în marmura nemuririi.

Ca o concluzie, cred că la absolvirea studiilor superioare un ofițer de marină trebuie să aibă capacitatea de a înțelege logic procesele și fenomenele care pot avea loc la bordul navei pe care va fi ambarcat, să poată comunica eficient în limba natală, dar și în altele două de largă circulație, să fie empatic și să posede abilități de bun conducător și coordonator al oricărei echipe cu care lucrează. Și mai cred că toate acestea se formează și se consolidează pe durata cursurilor academice, atunci când se pun bazele temeliei de granit a unei cariere promițătoare.

Contraamiral (r) dr. Eugen LAURIAN

Realizat de: std. cap. Alin MOCANU

O altfel de sesiune

Între termenii student și sesiune se poate pune un semn de echivalență. Când spunem „student”, ne gândim automat la „sesiune” și invers. Etapa de student îl apropie pe individ de viața de adult responsabil. Sprijinul acordat de părinți devine unul la distanță, iar fostul elev trebuie să iasă din zona lui de confort pentru a-și dezvolta simțul acut al realității. Prima lui sesiune devine astfel primul lui obstacol, prima lui evaluare pentru a-și da seama cât și cum poate munci. Am tot auzit ideea că sesiunea este mai grea decât Bacul. Trecând peste prima mea sesiune, mi-am dat seama că acest lucru nu este adevărat. Eu, unul, nu aș putea face o asemenea comparație, deoarece în timpul sesiunii nu am trăit aceleași sentimente ca în timpul examenului de bacalaureat. Aș putea, în schimb, să compar prima sesiune cu prima teză din clasa a V-a.

Examenul de bacalaureat îl susțin o singură dată în viață, în schimb o teză/sesiune este ceva repetitiv. Prin ele ai ocazia să te îmbunătățești, să

ai cu ce să-ți compari modul de lucru și mai e și ambiția de a lua o notă mai mare data viitoare. Nu a trecut mult timp de când am susținut prima mea sesiune. Aflat în mediul online de câteva luni bune, m-am pregătit încet și sigur pentru examene. Nu doar că am fost copleșit de emoție cu câteva zile înaintea primului examen, ci am avut și sentimentul de nesiguranță. Oricât de mult ai învăța și oricât de mult te-ai pregăti, nu ai siguranța că știi. Pentru a primi un sprijin în vederea reușitei la examene, profesorii ne-au pus la dispoziție, pe platforma ADL, modele de teste și exerciții pe care le puteam rezolva ori de câte ori voiam să repetăm. Cu toate acestea, în lipsa fizică a unui profesor care să-ți explice față în față, este mai dificil de asimilat o informație, mai ales când la unele probleme trebuia să lucrăm pe hartă.

Metodă de notare: Nota maximă

I încercărilor anterioare efectuate de dumneavoastră

Status	Puncte / 30,00	Notă / 10,00	Verificare
Terminat Trimis joi, 28 ianuarie 2021, 10:41	30,00	10,00	Verificare

Nota ta finală la acest test este 10,00/10,00

[Înapoi la curs](#)

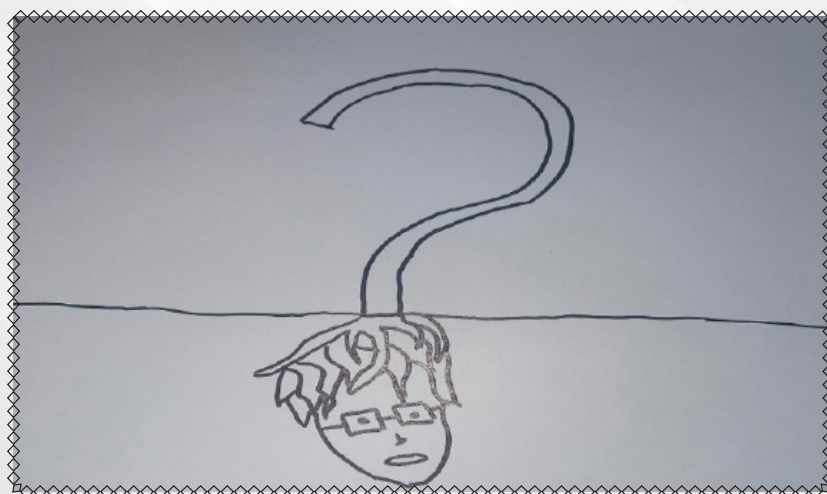
Relația dintre student și sesiune poate fi descrisă ca fiind una de „te-aștept să vii, dar nu te grăbi!”. Curiozitatea studentului de anul I, referitoare la cum și cât de dificilă poate fi perioada de sesiune, se instalează în mintea individului ca un semn de întrebare cu rădăcini multiple.

Prima etapă a curiozității se manifestă verbal. Astfel, studentul își va căuta răspunsurile punând întrebări colegilor din ani mai mari. Răspunsurile vor varia de la individ la individ, însă vor ajunge la un numitor comun: „depinde de cum te pregătești”. Odată ajuns în acest punct, studentul începe să devină conștient de importanța modului său de pregătire.

Un bun demers al pregătirii va ameliora întrebările, parcă interminabile, ale studentului. După finalizarea acestei perioade, parcă ajungi la absolvire. Bucuria aceasta ține doar o săptămână. Începerea noului semestru poate aduce noi promisiuni și, totodată, aceeași senzație de „te-aștept să vii, dar nu te grăbi!”. Așa aș explica eu această emoție pe care o simt acum, la început de nou semestru.

Dincolo de pregătire și de învățarea pentru examene, datorită metodei online, am avut un pic mai mult timp pentru recreere, timp pe care nu l-am fi avut într-un regim normal. Am discutat și cu colegii mei despre timpul liber pe care l-am avut la dispoziție și fiecare dintre noi a găsit diverse metode de relaxare precum: cititul, alergatul, gastronomia. Eu am început să studiez pianul și am scris poezii. Astfel, prima sesiune s-a dovedit a fi una cu adevărat unică, aducând cu sine avantaje și dezavantaje.

Realizat de: std. Leonte RADU
sursă foto: std. Leonte RADU

Pentru fiecare dintre studenți apare, la un moment dat, întrebarea: „Oare cum erau profesorii noștri când erau de vârsta noastră?”.

„Pentru a satisface această curiozitate a studenților din cadrul Academiei Navale, l-am rugat pe domnul comandor în rezervă Ion Chiorcea, să ne răspundă la câteva întrebări despre drumul ales în carieră.”

Domnule profesor, unde începe și unde se termină marinăria?

Nu cred că te naști cu dorința de a fi marinar. Poți doar să simți o chemare care apoi să se transforme în pasiune. Restul este treaba colectivului din care faci parte, treaba instructorilor și a comandanților pe care i-ai întâlnit și care te-au format și a șanselor pe care le primești.

Ce v-a determinat să vă îndreptați studiile în domeniul maritim?

Evident că atunci când am luat hotărârea să urmez studiile la Liceul Militar de Marină nu știam ce înseamnă „maritim”, „naval” sau chiar „navigația”. Am fost doar foarte atras de apă (deși m-am născut și mi-am petrecut copilăria într-o zonă de munte), de spațiile deschise și m-a încercat un sentiment de curiozitate. De asemenea, îmi doream o carieră care să îmi ofere oportunități și un pic de aventură.

Ați avut un anume obiectiv la care ați dorit să ajungeți de-a lungul carierei?

Ca obiectiv general, mi-am propus ca, indiferent de funcția pe care o ocup, să pot sta cu capul ridicat, mulțumit că m-am identificat cu cerințele postului. Aceasta mă duce la gândul că obiectivul s-a schimbat de-a lungul carierei. Când am ajuns ofițer, mi-am propus, ca obiectiv, să ajung comandant de navă la Constanța. Obiectiv neîndeplinit. Am ajuns comandant de navă la Tulcea. După ce am ajuns comandant de navă, mi-am propus să urmez cursurile Academiei de Înalte studii. Imediat, mi s-a oferit oportunitatea de a ocupa o funcție didactică și mi-am reevaluat obiectivele în sensul de a ajunge profesor. Obiectiv îndeplinit. Acum, am ca obiectiv să particip cât mai mult la formarea voastră ca și comandanți, instructori și, în primul rând, oameni. Obiectiv în derulare.

Ce sentimente v-au încercat atunci când ați obținut primul grad de ofițer? Vă simțeați pregătit pentru viața de marinar?

Am fost foarte mândru și mulțumit că am reușit. Aveam în spate experiența a patru ani de Liceu Militar de Marină și a patru ani de Institut. Mă simțeam pregătit pentru viața de ofițer de marină. Nu am fost, însă, pregătit pentru prima repartitie, care a fost la Sulina. Eram atât de sigur că ajung unde îmi dorisem, încât Sulina a reprezentat un șoc, dar și o școală a vieții pe care nu am să o uit niciodată. Poate că a reprezentat și o oportunitate. Spuneam că viața te așează unde ți-e locul. Poate că dacă nu aș fi primit prima funcție la Sulina, aș fi urmat o carieră pe linie de comandă și nu aș fi descoperit niciodată deliciile funcției de profesor. Oportunități.

Cum ați luat hotărârea de a preda la Academia Navală?

A fost o mare provocare și o mare mândrie de a avea ocazia să-mi închei cariera în instituția care m-a format. Dorința a existat din momentul în care mi-am început cariera didactică la Academia de Înalte Studii Militare (actuala Universitate Națională de Apărare „Carol I”). Mi-a plăcut foarte mult să lucrez cu studenții și mi-am propus ca, în momentul în care o să ies la pensie, să încep o colaborare cu ANMB. Faptul că actualii mei colegi m-au solicitat să fac parte din colectivul lor a fost doar oportunitatea. Am răspuns favorabil și mă bucur că am făcut acest pas.

Există vreun profesor care v-a impresionat în perioada studenției și pe care încercați să-l luați model acum ?

Am mulți profesori care mi-au fost model și care m-au impresionat. Privind în urmă, realizez că principalele calități ale acestora au fost seriozitatea, dăruirea și apropierea față de studenți. Aș aminti, cu respect, pe domnul Comandor inginer Mitea Nistor, decedat în 2018, care mi-a fost profesor la Bazele radioelectronicii. Profesor cu competențe deosebite în transmiterea cunoștințelor. Foarte pasionat de meseria sa, a fost, în același timp, foarte atent ca informația să ajungă în volum complet și în mod accesibil la student. Asta încerc și eu să fac acum, ca profesor. Să transmit informația într-un format accesibil și în volum complet. Și să mă asigur că toți studenții au înțeles-o și sunt conștienți de utilitatea ei.

Care este cea mai mare satisfacție pe care ați avut-o pe plan profesional?

Satisfacții și bucurii sunt multe. Faptul că am ajuns profesor universitar, conducător de doctorat se numără printre ele. Dar cel mai important mi s-a părut contactul cu mediul universitar, contactul cu studenții și sentimentul că am pus o piatră la temelia unei cariere. Cea mai mare satisfacție vine din interior, când vezi o luminiță de interes în ochii studenților. Când vezi că celor mai mulți li se luminează fața. Atunci știi că nu ai venit degeaba la muncă.

Care a fost primul sentiment care v-a încercat atunci când ați intrat într-o sală de clasă în calitate de profesor?

De fiecare dată când intru în sala de clasă îmi fac o autoevaluare: Sunt pregătit conform așteptărilor celor din clasă? Cunoștințele pe care le am și care urmează să le prezint studenților sunt necesare, suficiente și oportune? Sunt provocatoare? Fac, de asemenea, o evaluare scurtă a grupei de studenți. Mă privesc cu interes? Ce așteaptă de la mine? După care, încep ora. Și totul se desfășoară firesc, natural. Mă pun în locul studenților și încerc să-mi răspund la întrebări.

Au existat momente în care v-ați regăsit în atitudinea și modul de gândire al studenților din ziua de azi?

Curiozitatea a fost cea care m-a caracterizat pe parcursul carierei mele. Cred că este o caracteristică constantă. Mă regăsesc în majoritatea studenților. De multe ori, mă regăsesc în nevoia de a înțelege utilitatea informațiilor oferite la clasă și, de aceea, încerc să le vin în întâmpinare în primul rând explicându-le la ce folosește informația: când, unde și cum le va fi utilă.

Dacă ar fi să faceți o paralelă între generația dumneavoastră, atunci când ați fost anul I, și generația actuală din anul I, ați (re)găsi la aceasta același potențial pentru a avea succes în cariera de ofițer de marină?

Eu cred că actuala generație este mult mai promițătoare și mai deschisă la oportunități. Pe noi ne motiva dorința de a reuși în viață și de a face ceva deosebit. Acum sunt mult mai multe oportunități și mult mai multă deschidere. Deși unii dintre noi (care am făcut Liceul Militar de Marină) aveam o înțelegere destul de exactă a ceea ce înseamnă ofițer de marină, nu puteam să punem în context acest aspect cu viața noastră de zi cu zi. Eram un pic rupți de social, de viața reală. Generația actuală poate lua decizii în ceea ce privește viața și cariera fiecăruia mult mai informată și cu mult mai multe variante de succes. Îmi amintesc că pentru mine succesul însemna să ajung ofițer de marină și să fiu la comanda unei nave. Acum orizontul este mult mai larg, iar nivelul de ambiție mult mai ridicat.

Ce este un marinar de succes?

Am fost studenți pe care îi identific ca marinari de succes. Acest calificativ are legătură cu vârsta și cu nivelul funcției pe care o ocupați. Dacă atunci când ești în fața subordonaților, chiar și a colegilor, citești încredere în ochii lor, atunci ești un marinar de succes. Dacă cei care sunt lângă tine pe comanda unei nave sau într-un punct de comandă se simt în siguranță și sunt încredințați că decizia pe care ai luat-o este cea corectă, atunci ești un marinar de succes. Dacă atunci când te întorci dintr-o misiune multinațională, partenerul îți mulțumește pentru că ți-ai făcut misiunea la standardele impuse și ai reprezentat cu onoare România, atunci ești un marinar de succes. Iar, dacă ești profesor la ANMB și ai generat cunoaștere și disconfort intelectual, înseamnă că ești un marinar de succes.

Ce sfaturi le dați studenților pentru o carieră de succes?

În primul rând, să se pregătească pentru provocări care încă nu există. Prin urmare, să fie creativi, curioși și curajoși. În al doilea rând, să nu „ardă etape”. Viitorul durează mult și viața îl va pune pe fiecare pe locul pe care îl merită. Prin urmare să fie pregătiți, să urmeze toate formele de instruire specifice gradului/vârstei pentru că oportunitățile vor apărea când nu vă așteptați. Să vă îndepliniți toate obiectivele de etapă, astfel încât, în momentul analizei CV-ului, dosarul să fie complet. Nu în ultimul rând, să fiți întotdeauna cinstiți cu voi și cu ceilalți. Acest lucru creează încredere. Nu faceți compromisuri. Un compromis, chiar dacă pare mic, va determina un altul mai mare.

Realizat de: std. Leo RADU
sursă foto: Arhivă personală Cdor (r) prof. univ. dr. Ion CHIORCEA

Nu iubesc să scriu despre trecut

Nu iubesc să scriu despre trecut. Îmi place mult mai mult să scriu despre prezent și viitor. Dar sunt totuși lucruri, locuri, momente, trăiri, parte din trecutul, prezentul și viitorul tău care trebuie rețrăite, despre care merită să scrii, pentru că îți aduc un zâmbet și liniștea amintirilor fericite.

Cred că totul - trăirile, locurile, momentele pe care le păstrezi cu tine astăzi și mâine și ziua următoare sunt legate de oameni, de oamenii alături de care ai răs, de oamenii care s-au străduit să îți șteargă lacrimile. Mai cred că oamenii alături de care ai crescut rămân întipăriți cel mai tare în suflet și pe retină.

Cele mai vii amintiri pe care le am sunt din liceu și facultate. Bine, „Academie”, noi nu vorbeam despre facultate decât atunci când încercam să aflăm unde este următorul curs. Aici o să scriu despre anii în care treci de la adolescent la adult, în care ți se pare că poți conduce lumea cu ușurință, în care te deranjează din ce în ce mai multe lucruri, pentru că vrei cumva să marchezi un teritoriu și niște cunoștințe ca fiind doar ale tale și de neclintit. Undeva spre sfârșitul anului IV, înțelegi că mai ai enorm de multe de învățat - despre tine, despre ceea ce faci, dar mai ales despre oameni.

Când timpul aduce înțelepciune, te uiți înapoi și zâmbești. Realizezi că lucrurile care te-au supărat atât de tare acum sunt subiect de glume la o revedere cu prietenii, alături de care ai crescut. Realizezi că fiecare om pe care l-ai întâlnit te-a dus pe drumul spre cea mai bună variantă a ta. Vezi examene și râzi la rețrăirea poveștilor. Îți amintești de ochii care se luptau să rămână deschiși când corpul tău începea să se dezghețe la primul curs, după o adevărată aventură cu lopata în zăpadă. Vezi jocurile și glumele din sala de studiu.

Vezi foile de cort pline de frunze, contrazicerile între fete și băieți, emoțiile de la primul și ultimul examen. Vezi Aula și zilele speciale. Vezi gărzi date indiferent de vreme, nopți pierdute, zile regăsite. În fiecare poveste care îți aparține, există cel puțin un om a cărui poveste este legată de tine.

Pentru că vedeți voi, dincolo de toate lucrurile pe care le reprezintă Academia, EA este cu precădere despre OAMENI! Despre oamenii de la care veți învăța, despre oamenii alături de care veți învăța și despre oamenii care veți deveni. Profitați de fiecare lecție, de fiecare moment, de fiecare loc. La un moment dat se vor transforma toate în zâmbete și povești. În parte din VOI.

Realizat de: Lt. Cătălina BUȚA, absolventă ANMB
foto: arhiva personală

Sunt gata pentru un nou început

V-ați întrebat vreodată: „Cum ar fi să mă trezesc în fiecare dimineață și să îmbrac uniforma marinei?” În continuare, o să pun în cuvinte perioada studenției mele în Academia Navală „Mircea cel Bătrân”. Prima mea întâlnire cu această instituție a fost în calitate de candidat pe unul dintre locurile disponibile pentru studenții militari. Pășeam cu pași mici, dar îndrăzneți, nu știam ce urma să mă aștepte, dar eram nerăbdător. Cu mândrie, am constatat că, după afișarea rezultatelor, ocupasem unul dintre primele locuri în

clasament, ceea ce mi-a indus un nemaipomenit sentiment de curaj. În primele zile, echiparea, tunsul, controlul medical, colegii, cadrele militare, studenții gradați, totul părea o necunoscută; încă priveam de jur împrejur încercând să-mi dau seama cum să mă acomodez mai repede. După ce am aflat unde urma să-mi petrec următorii 4 ani de viață (camera, patul, dulapul, cei șapte colegi de cameră etc.), am realizat că alegerea mea de a urma studiile la Academie a fost una foarte bună. Ușor, treptat și timid, am parcurs fiecare etapă necesară pentru a putea „începe”.

Și a început... Programul - cu deșteptarea dată de „tânărul planton” (coleg cu mine, proaspăt și el) - începea la 5:45 („Cine se trezește de dimineață, departe ajunge!”), moment în care toți studenții de anul I se adună pe platou pentru înviorare, înviorare ce constă într-un program de bază de exerciții fizice, cu o durată de 20 de minute. În continuare, după alt interval de timp, cel dedicat îngrijirii personale, urmează masa de dimineață.

Abia acum începea ziua, o zi ce urma să anunțe următoarele 2 săptămâni de pregătire militară (cea mai frumoasă etapă a perioadei studențești, din punctul meu de vedere). Nu știu să spun dacă două săptămâni înseamnă mult sau puțin, dar pot să spun că au fost îndeajuns să-mi cunosc colegii, alături de care urma să trec prin tot procesul de formare (deci trebuia să-i cunosc bine). Mi-am primit arma, primul meu contact cu o armă „adevărată”. Fericire, încântare! Abia așteptam să o și folosesc. Am folosit-o la prima tragere.

Un moment demn de notat, plin de emoție („Dacă nu fac bine? Dacă nu reușesc?”). Studenții

gradați și cadrele de la conducerea companiei au avut grijă să fim pregătiți și am fost. Pregătirea militară de baza trece, în curte apar și studenții din ceilalți ani de studiu, încep cursurile, ne cunoaștem profesorii, profesori despre care pot să spun că au reușit să-și lase amprenta asupra noastră. Nimic nu ne-a împiedicat, ca, pe lângă îndatoririle de student, să le îndeplinim și pe cele de militar. Pe rând, aproape lună de lună, aveau loc activități cu specific militar, de la care rar îmi amintesc să fi lipsit (Ziua Marinei, Retragera cu Torțe, Ziua Națională a României, Ziua Eroilor, Ziua Veteranilor etc.), activități care au avut un impact semnificativ asupra mea. Câți dintre voi au avut ocazia, vreodată, să cânte imnul alături de o fanfară ce numără peste 20 de membri?

Timpul trece, anul I se apropie de final, nu înainte de „PMB-ul din vară” (Ce putea fi mai frumos?), perioadă în care se desfășoară activități pentru îmbogățirea atât a cunoștințelor militare, cât și a celor din domeniul marinăriei (clasica marinărie: noduri, rame, bărci, vâsle etc.) Cum se termină anul I, se termină și perioada de acomodare. De aici, putem spune că apelativul „boboc” dispăre. Suntem băieți mari, de-acum!

Timpul curge, urmează anii II, III și IV, ani din care vă voi povesti cele mai marcante, importante și de neratat momente. Totul are sens acum, pare că deja știu ce am de făcut, dar încă sunt la început așa că îmi propun să învăț în continuare. Cursurile trec, unul peste altul, somnoros sau treaz, cu interes mai mult sau mai puțin (nu se poate să te pasioneze toate disciplinele). Sesiunile s-au terminat cu bine (deja aveam experiența sesiunilor din anul I), colocviile și examenele au marcat, prin notă, atât evoluția cât și capacitatea mea de a asimila informații.

Vara anului II anunță un tărâm necunoscut, dar incitant: Marșul de instrucție cu navașcoală „Mircea” (marșul cu bricul, cum îl numim noi). Iată-mă la bord pentru prima dată. Urmez perioada de pregătire plină de antrenamente pentru lucrul în arboradă, perioadă necesară pentru marșul ce nu se lăsa așteptat. În ziua plecării, ziua dezlipirii de cheu, nu știam ce ne așteaptă, salutăm emoționați cadrele și familiile care cu încredere își luau la revedere, sub acordurile Fanfarei venită să marcheze momentul (eu cred că au vrut să ne smulgă câteva lacrimi). La bord, zilele erau pline, timpul prea scurt; programul era încărcat de cursuri, servicii, lucrul în arboradă, exerciții etc. Noaptea era cea mai interesantă. Dacă șapte vi s-a părut un număr mare (referitor la colegii de cameră), imaginați-vă 40 de studenți care se pregătesc de culcare prin a-și întinde hamacele într-o cazarmă ce nu pune la dispoziție prea mult spațiu. Masa era servită în aceeași cazarmă (bineînțeles, după ce hamacele erau strânse). Tot aici se țineau și cursurile, cursuri unde se pune accent pe partea de navigație (temperatura ridicată a fost dușmanul nostru). Dușurile ... ideale, o încăpere unde nu ați crede că se pot întâmpla atât de multe, dar aici spălam hainele, ne bărbierim, făceam duș un număr mare de studenți, iar timpul nu a fost niciodată aliatul nostru.

Serviciile de zi și de noapte, sectoarele de curățenie, zilele de staționare în porturi, totul a avut o influență semnificativă. Pot spune că aici e locul unde te „călești” („Du-te în armată că te călesc ei acolo”, îmi spunea mama odată). Nu mulți ar repeta experiența, însă, eu aș repeta-o cu drag. Puse

cap la cap, marșul de instrucție aduce amintiri, amintiri pe care sper să nu le uit vreodată.

Vine anul III, an în care deja te aștepti să conduci Academia în secret (glumesc!). Așteptările sunt mari, colegii tot acolo sunt, cadrele nu se schimbă așa des... Deci, tot student sunt. Singurul lucru care se schimbă e procentajul prezenței noastre, a anului III, pe sectoarele exterioare de curățenie (am scăpat de greblă). Studenții din anii I și II te privesc cu invidie („ei sunt anul III, ei nu mai au treabă”). Au tot dreptul; și eu am fost ca ei, un detaliu care le scapă.

Mă apropii de final și prin final spun „anul IV”. Anul IV care este așteptat de toți studenții e anul în care „se termină”. Acum da, se observă o schimbare, totul capătă sens, conturul e aproape terminat. În acest an te perfecționezi, realizezi în ce te-ai băgat (să nu credeți că îmi pare rău). Cursurile se îndreaptă către latura de specialitate, colegii au crescut (la fel și eu), gândim altfel, suntem aproape gata. Ne lipsește diploma de licență, pe care o vom obține în urma susținerii examenului care va atesta că o merităm (chiar o merităm).

Ce am înțeles eu cel mai bine în anul IV e că o să-mi fie dor, o să-mi fie dor de TOT: de toate serviciile care m-au privat de somn, de toate momentele petrecute alături de colegi, fie ele în sectoare de curățenie, de activități (mai ales lansările de cărți, minunate...), de cursuri, de învoiri (dacă nu eram tăiat), de tragerile cu armamentul din dotare, chiar și de carnea de vită, de profesori, de scutirile la pat (aici e mult de povestit) și de multe altele.

În încheiere, pot spune: DA! Îmi va fi dor! Fiecare parte și-a atins scopul, acela de a mă forma așa cum sunt astăzi, gata de un nou început, gata să fiu ofițer în Forțele Navale Române.

Realizat de: Asp. Andrei Daniel CIOBANU

UNIȚI ÎN EDUCATIE. TESTIMONIALE DIN PROGRAMUL ERASMUS

Drumul către Erasmus - o nouă experiență în viața de student

Oameni diferiți au povești diferite de spus. Cu toate acestea, când vine vorba despre Erasmus, se pare că există aceeași concluzie: Erasmus nu este ceva ce poate fi înțeles doar auzind vorbindu-se despre el, Erasmus trebuie simțit pentru a constata că dispui de resurse nebănuite când vine momentul să iei frâiele vieții în propriile mâini și să fii independent. În plus, călătoria înseamnă libertate, înseamnă să te lași în voia sorții, să fii deschis spre noi experiențe. Pentru mine acum a fost și este momentul perfect. Am auzit pentru prima dată despre Erasmus în timpul liceului și am știut imediat că, după ce voi intra la facultate, nu voi rata această șansă.

Prin urmare, când mi s-a oferit posibilitatea să plec, am profitat de oportunitate și am aplicat imediat. Abia după ce am primit un loc confirmat la Universitatea Piri Reis din Istanbul și mi-am rezervat biletele spre Turcia, mi-am dat seama că aceasta va fi una dintre cele mai mari provocări pe care le-am trăit. Plecarea în străinătate a fost un impuls uriaș pentru mintea, spiritul și încrederea în propriile forțe. Dintr-o dată mă aflam singură, într-o țară nouă, doar cu o valiză și cu un rucsac. Mai mult decât atât, mă confruntam cu o nouă realitate academică, noi profesori cu o altă abordare a procesului de predare și evaluare, noi colegi și un mediu diferit de studiu. Astfel, am profitat de contactul cu sistemul diferit de învățământ din Turcia și am decis să rămân un an la Universitatea Piri Reis, o facultate de prestigiu care se ocupă exclusiv de domeniul maritim.

Experiența trăită ca student Erasmus nu s-a rezumat doar la mediul din cadrul facultății. Turcia are atât de multe de oferit vizitatorilor, de la frumusețea naturală a peisajelor, până la siturile istorice și arheologice unice. Fiind o punte de legătură între Europa și Asia, Turcia este țara a o mie de culturi, unde fiecare pas este o experiență diferită, în care poți să descoperi gusturi, obiceiuri și tradiții inedite. Destinația mea Erasmus - un oraș pitoresc, situat pe coasta Mării Marmara, cu oameni ospitalieri și vibrații pozitive - este un loc în care vei lăsa o bucată din inima ta și te vei strădui mereu să te întorci. Am avut, de asemenea, șansa să cunosc Istanbulul, unul dintre orașele cele mai bogate în cultură și istorie din lume și un oraș cosmopolit plin de viață și culoare. Din acest punct de vedere, întâlnirea cu localnicii și posibilitatea de a interacționa cu ei este, cu siguranță, una dintre cele mai frumoase experiențe trăite de mine în Turcia.

Acum sunt capabilă să percep totul ca pe o etapă din viața mea pe care o voi aprecia în fiecare moment. Am părăsit Turcia cu sentimente amestecate: tristețe pentru că experiența a luat sfârșit, dar și bucurie pentru următoarele momente care vor veni. Nu voi uita niciodată această perioadă, ea m-a învățat să prețuiesc lucrurile simple, mi-a oferit amintiri de neuitat, pe care le-am salvat în instantanee, și m-a determinat să mă pregătesc pentru altele noi.

Realizat de: std. Alev BURMAMBET
sursă foto: arhivă personală

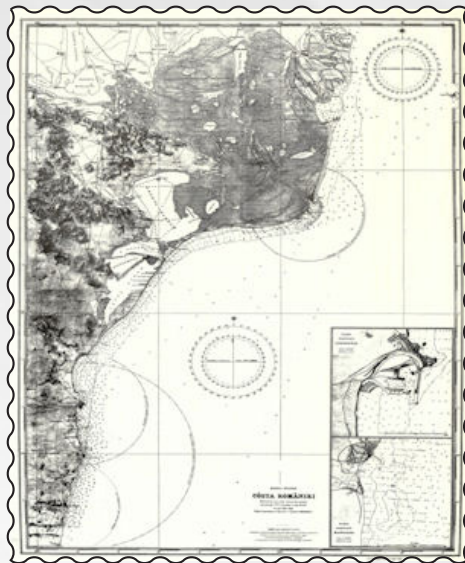
Direcția Hidrografică Maritimă (DHM) – 95 de ani de existență

Ca în fiecare an, la început de primăvară și de semestru 2 universitar, marinarii îi celebrează pe hidrografii militari, pe cei care, de mai bine de 140 de ani, ne semnalează, prin hărțile lor, drumurile și pericolele mării. Pe 23 februarie, Armata Română serbează Ziua Hidrografilor Militari, iar tot la aceeași zi, Direcția Hidrografică Maritimă (DHM) adaugă încă un an la șirul experienței în studiul apelor teritoriale. De această dată, la 23 februarie 2021, Direcția Hidrografică Maritimă a aniversat 95 de ani de tradiție în slujba Forțelor Navale Române, în sprijinul asigurării unei navigări sigure și dezvoltării în mod profesionist a hidrografiei maritime.

Chiar dacă Direcția Hidrografică Maritimă a luat ființă la 23 februarie 1926, sufletul hidrografiei militare dăinuia deja cu câteva decenii în urmă. Până în anii '80 ai secolului al XIX-lea, orientarea navelor românești era bazată pe hărțile realizate de specialiști cu origine străină, în principal britanici și ruși. Începând cu 1881, învățământul militar românesc de marină ia naștere, prinzând contur și nevoia dezvoltării unui suport cartografic autohton pentru viitorii marinari militari. Astfel, un an mai târziu, în 1882, maiorul de marină Mihail Drăghicescu, în calitate de Șef de Stat Major al Flotilei, pune prima piatră de temelie în istoria hidrografiei maritime și decide executarea de măsurători pe Dunăre, pentru a transpune în realitate cartografică canalul optim navigabil și eventualele piedici de navigație. Este realizată o hartă la scara 1:28000, împământenind tradiția actualizării sale permanente prin executarea de marșuri cu echipaje militare. Harta comandată de maiorul Drăghicescu devine prima hartă românească a Dunării și va fi utilizată în perioada 1895-1904.

Tot spre sfârșitul acestui secol, odată cu alipirea Dobrogei la Regatul României, încep primele studii la malul Mării Negre. Cu ajutorul bricului Mircea, canonierei Grivița și a crucișătorului Elisabeta, echipaje de hidrografi și hidrologi, conduse uneori chiar de Grigore Antipa, deschid drumul cercetării coastei românești a mării. Un pas esențial în istoria hidrografiei are loc în vara anului 1897, când ia ființă Secția Specială pentru Lucrări la Dunăre și la Mare, condusă de locotenent comandorul Alexandru Cătuneanu – un specialist al hidrografiei pregătit prin studii temeinice făcute în Occident. După trei ani și o muncă hidrografică și hidrologică detaliată, la care au participat șalupa Rahova și bricul Mircea, este realizată prima hartă maritimă românească, ce va rămâne în istorie drept „Harta Cătuneanu”. La expoziția universală de la Paris din 1900, Harta Cătuneanu a fost premiată cu medalia de aur. Actualizată în mod repetat, harta a fost utilizată de marina militară română până în anii '50. În ajutarea actualizării permanente a hărții, o contribuție importantă a fost adusă de școala practică de pilotaj fluvial din cadrul Serviciului de Pilotaj și Hidrografie Fluvială al Marinei Militare de la Galați.

Câțiva ani mai târziu, în 1926, la 23 februarie, printr-o decizie ministerială, prinde viață Serviciul Hidrografic Maritim, actuala Direcție Hidrografică Maritimă, cu sediul la Școala Navală din Constanța – prezentul sediu al Muzeului Marinei Române. În Perioada Interbelică, activitatea Serviciului Hidrografic a vizat menținerea și îmbunătățirea activității de cercetare a rețelei hidrografice maritime și fluviale teritoriale.

Câțiva ani mai târziu, în 1926, la 23 februarie, printr-o decizie ministerială, prinde viață Serviciul Hidrografic Maritim, actuala Direcție Hidrografică Maritimă, cu sediul la Școala Navală din Constanța – prezentul sediu al Muzeului Marinei Române. În Perioada Interbelică, activitatea Serviciului Hidrografic a vizat menținerea și îmbunătățirea activității de cercetare a rețelei hidrografice maritime și fluviale teritoriale

Accentul a fost pus pe executarea lucrărilor și măsurărilor de profil în portul Constanța – urmărindu-se și extinderea acestuia – dar și la gurile Dunării, reamenajându-se și căile de navigație. În plan cartografic aplicat, au fost realizate hărți la scară 1:50000, documentele evidențiind un număr de peste douăzeci de hărți. După cel de-al Doilea Război Mondial, Serviciul Hidrografic Maritim a fost reorganizat în Direcția Hidrografică Maritimă. Tot atunci, noul DHM a realizat editarea „Cărții Pilot a Mării Negre”. Un element foarte important a fost reprezentat de punerea în funcțiune a două faruri esențiale pentru navigația maritimă – Constanța (1960) și Sfântu Gheorghe (1968).

Pentru activitatea personalului Direcției Hidrografice Maritime, a urmat orizontul recunoașterii naționale și internaționale. În primă fază, guvernul român al vremii a desemnat DHM drept reprezentanta sa oficială în calitate de stat membru al Asociației Internaționale de Semnalizări Maritime. Câțiva ani mai târziu, DHM a devenit expert principal al României în probleme privind geografia maritimă și fluvială și delimitările maritime între state. Experții comisiilor de trasare a limitelor statale internaționale au fost desemnați din rândul specialiștilor DHM. În primul deceniu al noului mileniu, reprezentanții Direcției Hidrografice Maritime au devenit actori importanți în reprezentarea internațională a României. În 2008, DHM a obținut acreditarea necesară pentru a putea desfășura proiecte finanțate la nivel național și european. Mai mult decât atât, specialiștii din cadrul DHM au jucat un rol esențial în susținerea cauzei României în acțiunea de trasare și delimitare a platoului continental al Mării Negre între România și Ucraina, acțiune încheiată în 2009, odată cu pronunțarea deciziei definitive a Curții Internaționale de Justiție de la Haga.

În prezent, Direcția Hidrografică Maritimă se aliază cu succes nevoilor de digitalizare și adaptare la standardele internaționale ale tehnologiei, numeroase hărți fiind transpuse în format digital pentru a putea fi accesate de mijloacele tehnice de la bordul navelor. Numai între 2016 și 2019 au fost validate de forurile internaționale peste 30 de hărți electronice de navigație, iar din 2020 hărțile electronice pot fi scanate prin intermediul codurilor QR. La 95 de ani de la înființare, rolul jucat de-a lungul istoriei de specialiștii în hidrografie trebuie pus în lumină, putând să-i asigurăm pe colegii hidrografi de sprijinul nostru și recunoașterea meritelor lor, urându-le succesul necesar în continuarea tradiției începute cu mai bine de 120 de ani în urmă de maiorul de marină Mihail Drăghicescu.

Vă mulțumim că ne arătați calea și piedicile!

La mulți ani, DHM!

Realizat de: std.cap. Alin MOCANU
sursa foto: www.dhmf.n.ro

TRADIȚIE

Mărțișorul - Veacuri de tradiție

S-a dus și luna februarie... Mai întoarcem o filă din calendar și a venit primăvara din nou! Românii sărbătoresc venirea primăverii într-un mod unic, la începutul lunii martie.

Ce este mărțișorul?

Mărțișorul este una dintre cele mai vechi tradiții românești, care, pe parcursul secolelor s-a păstrat, în funcție de zonă, sub diverse forme. La origini, mărțișorul era purtat de persoanele sensibile – copii sau fete tinere – pentru a atrage norocul și fericirea. Adolescente, spre exemplu, primeau un astfel de talisman (șnur alb-roșu de care atârna o monedă) și îl purtau timp de 12 zile, după care îl prindeau de păr până la apariția primilor cocori sau berze, moment în care șnurul era atârnat de un copac, iar cu moneda se cumpăra caș – pentru ca fecioarele să se bucure de un ten alb – și vin roșu – pentru a avea obraji mereu rumeni.

Cum a apărut mărțișorul? Voinicul care a eliberat Soarele

Un mit povestește cum Soarele a coborât pe Pământ în chip de preafrumoasă fată, pe care un zmeu a furat-o și a închis-o în palatul lui. Atunci păsările au încetat să cânte, copiii au uitat de joacă și veselie, iar lumea întreagă a căzut în mâhnire. Văzând ce se întâmplă fără Soare, un tânăr curajos a pornit spre palatul zmeului să elibereze preafrumoasa fată. A căutat palatul un an încheiat, iar când l-a găsit, a chemat zmeul la luptă dreaptă. Tânărul a învins creatura și a eliberat fata, care s-a ridicat înapoi pe cer și a luminat din nou întregul pământ. A venit primăvara, oamenii și-au recăpătat veselia, dar tânărul luptător zăcea în palatul zmeului după luptele grele pe care le avusese. Sângele cald i s-a scurs pe zăpadă, până când l-a lăsat pe tânăr fără suflare. În locurile în care zăpada s-a topit, au răsărit ghiocii - vestitori ai primăverii. Se zice că, de atunci, lumea cinstește memoria tânărului curajos, legând cu o ață două flori: una albă, alta roșie. Culoarea roșie simbolizează dragostea pentru frumos și amintește de curajul tânărului, iar cea albă simbolizează ghiocelul, prima floare a primăverii.

Care sunt originile mărțișorului?

După vechiul calendar român, 1 martie era prima zi din an, când se celebra sărbătoarea „Matronalia” la care se desfășurau serbările lui Marte, zeul forțelor naturii, al primăverii și al agriculturii. Dovezi ale obiceiurilor de acum circa 8000 de ani au fost descoperite în situl arheologic de la Schela Cladovei din județul Mehedinți, unde au fost găsite coliere de care erau agățate mici pietre de râu vopsite în alb și roșu. În vremea dacilor, mărțișoarele erau considerate amulete cu puteri de protecție solară, ce aduceau frumusețe și fertilitate. Ele erau purtate până când înfloreau copacii și apoi erau agățate de crengile acestora. Tot mărțișor era considerat și șnurul bicolor, alb-roșu, de care se agățau diferite figurine simbolizând lupta contrastelor – noaptea cu ziua, viața cu moartea, boala cu sănătatea și iarna cu vara. De asemenea, dacii purtau la gât mărțișoare confecționate din pietricele albe și roșii, roșul simbolizând sângele, soarele și viața, adică femeia, iar albul reprezentând claritatea apelor și înțelepciunea bărbatului, șnurul fiind o îmbinare a celor două culori, care simboliza armonia celor doi.

Cel mai vechi mărtisor din România datează, se pare, din anul 1879 și are forma unei inimi din argint, iar un altul, realizat în anul 1898, are forma unei rândunele aflate în zbor, ambele aflându-se în posesia unui colecționar din București.

Tot în martie există la noi și tradiția „babelor”: fiecare persoană de sex feminin își alege o zi între 1 și 9 martie. Acest obicei își găsește originea în legenda babei Dochia, care a urcat timp de nouă zile și nouă nopți cu oile pe munte, îmbrăcată cu nouă cojoace. La finalul legendei, baba Dochia moare înghețată, împreună cu turma ei, din cauza unui ger năprasnic. Conform tradiției, așa cum este vremea în ziua în care este aleasă baba, astfel vor fi și doamnele și domnișoarele - liniștite și frumoase sau supărate și urâte.

Realizat de: std. cap. Anastasia SCRIPCARIU

MENS SANA IN CORPORE SANO STUDENȚI CU PASIUNI SPORTIVE DIFERITE

Mihai-Dănuț Timofte și Alexandru-Victor Vîrtan sunt doi studenți iubitori ai sportului care au arătat abilitățile pe care le au în practicarea unor sporturi mai „speciale”: parașutism, respectiv scuba-diving.

Astfel au demonstrat că se poate, indiferent de vârsta pe care o au.

Moto: „Parașutismul alege caractere tari”
(General-maior Grigore Baștan)

De mic copil umblam pe aerodromuri militare cu tatăl meu, care este instructor parașutist, pentru a vedea cu ce se ocupă și pentru a-mi dezvălui tainele acestui sport. Astfel, la doar 13 ani, pe 27.09.2014, am avut primul meu salt cu parașuta, în tandem cu un instructor parașutist.

La 15 ani, m-am înscris la Aeroclubul Teritorial „Gheorghe Bănciulescu” din Strejnic, urmând ca la vârsta de 16 ani, după absolvirea unui curs teoretic, să efectuez primul meu salt cu parașuta, de unul singur. Cu emoții în suflet, am pășit pe pragul avionului AN-2 unde, la altitudinea de 1200 m, am descoperit o nouă lume, o lume a cărei

frumusețe este de nedescris.

După ce părăsești avionul, senzațiile sunt de nedescris: toate grijile dispar și simți cu adevărat cât de frumoasă este viața.

Un alt citat care mă reprezintă aparține lui Leonardo da Vinci: „Odată ce ai dat de gustul zborului, tu pentru totdeauna vei merge pe pământ cu ochii ațintiți spre cer, pentru că ai fost acolo și acolo vei râvni tot timpul să te întorci.”

Astăzi mă pot mândri că sunt membru al lotului județean de parașutism din Prahova, având 50 de salturi cu parașuta la activ. Recomand tuturor căutătorilor de adrenalină, și nu numai, să încerce acest sport, măcar o dată în viață. Dumnezeu a pus cele mai grozave și cele mai frumoase lucruri din viață de cealaltă parte a fricii. Și astfel, realizezi că punctul maxim de pericol este, de fapt, punctul minim de frică.

Lumea nevăzută din adâncul mării

V-ați întrebat vreodată, când ați fost vara trecută la plajă, ce există în apa în care înotați cu atât entuziasm? Ca să-mi satisfac această curiozitate, mai ales că studiez să devin navigator, am decis să încerc ceva nou și să merg, într-o dimineață, la un centru de scufundări. Sunt sigur că aceasta a fost una dintre cele mai bune decizii pe care le-am luat în viața mea, de aceea aș dori să vă împărtășesc și vouă câteva informații despre acest sport.

Pentru a face scufundări, trebuie, pentru început, să fiți instruiți și bine echipați. Echipamentul constă într-un costum de baie cu mânecă scurtă sau lungă, o pereche de ghete specifice, o pereche de labe, ochelari subacvatici și o centură cu bucăți de plumb, care vă va permite să rămâneți sub apă. Pe lângă toate acestea, trebuie să aveți un BCD sau un compensator de flotabilitate, care este o vestă ce se umflă sau se dezumflă, pe măsură ce vă scufundați mai adânc sau reveniți la suprafață. BCD susține, de asemenea, și rezervorul, care, în funcție de adâncimea la care vă scufundați, conține amestecuri de gaze inhalate printr-un rebreather, supranumit și octo sau caracatiță. După instruire, veți merge în apă alături de instructor și veți intra într-o altă lume, o lume subacvatică, cu un ritm lent și o liniște pașnică, unde se poate auzi doar sunetul înfundat al respirației. Aici veți putea vedea o mulțime de forme de viață fascinante, cum ar fi crabi, ace de mare și guvizi. Pentru a face scufundări fără instructor, există cursuri specializate, la finalul cărora puteți obține un certificat recunoscut la nivel mondial, care vine și cu alte avantaje, precum reduceri la închirierea echipamentelor de scufundări și posibilitatea de a deveni instructor.

Scuba-diving reprezintă o experiență unică și minunată, care ar trebui adăugată la lista de activități pentru următoarea vacanță și care merită, cu siguranță, o excursie la cel mai apropiat centru de scufundări pentru a vă echipa și a vă scufunda într-o lume așa cum rareori puteți vedea și experimenta.

Realizat de: std. frt. Mihai TIMOFTE
std. Alexandru Victor VÎRTAN

Versuri

Scăpări de amor

Am scris despre tine cea mai dulce poezie,
O metaforă de iubire pe o foaie de hârtie,
Cu buzele tale aprinse, rumenite în cuptor
Și nopți pierdute misterios în scăpările de amor.

Te aștept ca odinioară la lumini de lună-n baltă,
Unde nuferi făr' astâmpăr prin parfum de lotus te îmbată,
Lângă salcia bătrână ce tânjește după iubiri,
Îmbrățișând apa cristalină cu ale sale ramuri subțiri,
Acolo mă vei găsi.

Aruncă-mi-te în brațe, lăsând negura să ne înghită,
Într-o simfonie nocturnă, pe brațe arcuită.
Buzele mele aspre ca într-un ger cu brumă,
Căzute brusc pe gâtul tău de catifea, îl sugrumă.

Luna-n ochii tăi în diamante se preschimbă,
Mâna mea în pleata ta de cărbune se plimbă,
Strecurându-se spre chipul tău angelic brodat
Cu trăsături fine de la îngerul ce le-a sculptat.

Te-aș pune în vitrină îmbrăcată cu o ramă
Zilele să le binecuvântezi când ore-n șir te privesc,
Jucând piesa noastră de teatru, nu dramă,
Rolul meu înseamnă să te iubesc.

Realizat de: std. cap. Darius ZAMFIRA
sursă foto: Ionuț VAIDEAN

Fără tine...

De m-aș trezi în zori de zi,
De mâine fără tine,
M-aș scufunda în amintiri
Și n-aș mai ști de mine.

De te-ai pierde, întâmplător,
La noapte-n alte brațe,
Mi-ai rupe sufletu-n bucăți,
Iar inima-n speranțe.

De ți-ai întinde părul galb
Pe un al altui piept,
Mi-ai sfâșia prezentul tot
Și l-ai lăsa incert.

De ți-ai pune zâmbetul cald
Pe urme noi de buze,
M-aș prăbuși neconținut
Prin forfotul de frunze.

Dac-ai fixa, cu ochii-ți verzi,
De mâine, alt străin,
M-aș îneca, fără-ndoieli,
În picături de vin.

Și de-ai alege-n dreapta ta
Să-l pui, în loc, pe dânsul,
M-aș bandaja cu dor de noi,
Cu rana și cu plânsul.

De te-oi ruga ca să rămâi,
Și să te-nduri de noi,
Să-ți amintești că te păstrez
În suflu și pe foi.

*Autor anonim.
sursă foto: Ionuț VAIDEAN*

Povestea culorilor

Oare să ne mai întrebăm noi cum ar fi viața noastră fără hobby-uri sau pasiuni? Căci ele definesc și evidențiază fiecare individ în parte. Deseori, un hobby poate fi descoperit din perspective plăcut surprinzătoare și nebănuite. Ca în cazul Danielei-Florentina PETCU, studentă a Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”, care își manifestă pasiunea pentru frumos în creații artistice proprii, deosebite și diferite, prin intermediul cărora se remarcă mereu. Haideți să o cunoaștem îndeaproape!

„Fiecare dintre noi are un talent ascuns, însă tot ceea ce contează este să muncești continuu la pasiunea ta, pentru a-ți șlefui talentul. Mă numesc Daniela-Florentina Petcu și, încă de mic copil, am încercat să-mi dezvolt aptitudinile artistice. Mi-am descoperit talentul de la vârsta de 5 ani, pictând povestea mea preferată. Astfel, am ajuns la Clubul Copiilor Petroșani, instituție în care am învățat și tehnica quilling. Din păcate, a trebuit să-mi las pasiunile pentru a mă axa pe școală și, din acest motiv, tehnica mea nu a fost șlefuită. Mi-am reluat activitatea în anul întâi de facultate, unde am reușit să-mi fructific aptitudinile tehnice la cursurile de geometrie descriptivă, respectiv desen tehnic. În viitor, aș dori să îmi perfecționez tehnica și să îmi expun picturile în cadrul unui vernisaj sau să activez într-un club de pictură.”

Așteptăm cu mare interes următoarele creații ale tinerei artiste și îi mulțumim pentru dorința de a ne împărtăși din frumusețea și originalitatea lor.

Realizat de: std. cap. Sorina Mihaela ANTOCHE

Poezia - oglinda sufletului

În ultima vreme, cu toții am fost preocupați de pregătirea pentru sesiunea de examene, însă colegul nostru Radu Leonte, pasionat de poezie și teatru, a găsit timp să participe la Concursul Național „Ocrotiți de Eminescu” desfășurat la Blaj, sub egida Uniunii Scriitorilor din România, filiala Cluj, Sibiu, Brașov.

Leo care este student în anul I a ocupat locul al III-lea la categoria Studenți și ne mărturisește că vrea să demonstreze prin exemplul personal faptul că arta se poate îmbina perfect cu armata; mai mult, ar avea în plan să studieze teatrul după absolvirea Academiei.

Iată două din creațiile cu care acesta a reprezentat prestigioasa noastră instituție de învățământ:

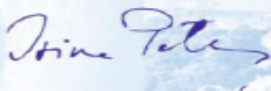
Uniunea Scriitorilor din România, Filialele Cluj, Sibiu, Brașov
ASOCIAȚIUNEA ASTRA, Despărțământul „Timotei Cipariu” Blaj

Premiul al III-lea

Se acordă domnului **RADU LEONTE LAURENȚIU**, de la Academia Navală „Mircea cel Bătrân”, Brăila, anul I, la Concursul Național de Poezie „Ocrotiți de Eminescu”, ediția a XXI-a, secțiunea CREAȚIE.

Președinte al juriului,
IRINA PETRAȘ

Organizatori,
Ioan Mihăițan, președinte ASTRA Blaj
Claudia Oancea-Raica, vicepreședinte ASTRA Blaj
Maria-Daniela Pănăzan, secretar literar al concursului

Blaj, 30 ianuarie 2021

Cu drag pentru Eminescu

În ideea în care omul
este reprezentat de viciul sau statutul social,
Anathema sit!
Căci nu oricine își face din viață
un monument.
Iar EL,
Poet al tuturor paginilor elitiste
Și simbol al literaturii românești
trece prin timpuri și luceferi,
Dincolo de criteriile masonilor
bazate pe viciu și statut social.
Da, Eminescu a vrut să fie mason,
însă nu a fost acceptat.
Ce paradox!
Să deții putere în lume,
Și să nu vrei să o sporești.
Un simplu „fiu de caminar”,
un simplu „fiu de caminar”.

(Leonte RADU)

Urmând vocea TA

Orb și-aproape mut
Pe un pod din fier
Îmi lăsam întâia oară urmele ude.
Mergeam pe pod ca printr-un labirint
Legat la ochi și aproape mut
Te auzeam de undeva de sus,
De-acolo de unde doar TU puteai vorbi.
Îmi ridicam privirea
De ca și cum un orb
Și-ar fi intuit propria lumină.
Te căutam zile și zile,
Luni după luni și lumi după lumi,
Căzând de pe pod,
Din tonuri de gri,
În tonuri de lut.
Și-atunci am văzut podul,
Și balta de lut,
Din pântecul mamei,
Orb și-aproape mut.

Realizat de: std. cap. Darius ZAMFIRA
std. Leonte RADU

O mie nouă sute optzeci și patru

În 1949, George Orwell își publică romanul politic „O mie nouă sute optzeci și patru”, care prefigurează un viitor contradictoriu utopiei lui Sir Thomas More, o lume distopică în care domnește totalitarismul. Societatea, așa cum o cunoaștem noi, devine de nerecunoscut în acest roman, unde secolul al XX-lea este descris aproape sinistru. Țările și oamenii din trecut sunt considerate doar mituri și toate rămășițele vechii ordini sunt distruse, în vreme ce realitatea și istoria devin doar o chestiune de opinie. Lumea este împărțită în trei mari națiuni: Oceania, Eurasia și Estasia, aflate într-un război fals și constant pe „Frontul Ecuatorial”, care constituie o arenă uriașă de luptă.

Acțiunea romanului se petrece în Oceania, teritoriu condus de către Partid și Fratele cel Mare – Big Brother. Aceștia dictează realitatea și administrează instituțiile statului numite, în mod ironic: Ministerul Adevărului (care se ocupă cu falsificarea istoriei și știrilor), Ministerul Păcii (însărcinat cu purtarea războaielor), Ministerul Iubirii (care menține ordinea și îi îndepărtează pe cei cu idealuri diferite), Ministerul Belșugului (responsabil de producții, dar care nu ajunge niciodată la cifrele promise). Protagonistul, Winston Smith, este un cetățean al Aerodromului Unu (în trecut numit Marea Britanie), responsabil de modificarea articolelor și documentelor devenite „necorespunzătoare” în cadrul Ministerului Adevărului. Acesta sfidează partidul prin „crimă în gândire” și notarea ideilor sale într-un caiet vechi, fapte pedepsite capital. Personal, această carte îmi pare o „radiografie” a regimului comunist din România și consider că ne poate ajuta să vedem evenimentele, atât trecute, cât și prezente într-o altă lumină. Așadar, îi invit pe toți cei pasionați de istorie, doctrine și psihologie să lectureze din scrierile lui George Orwell.

Realizat de: std. cap. Andrei BODNARIU
sursă foto: www.polirom.com

COLECTIV REDACȚIONAL

Coordonatori:

Redactor șef:
Std. cap. Alin MOCANU

Lt. Adina BOCAI
Lect. univ. Dr. Laura Diana CIZER
Lect. univ. Dr. Corina SANDIUC

Redactori:
Std. sg. Eduard ONOFREI
Std. cap. Sorina ANTOCHE
Std. cap. Andrei BODNARIU
Std. cap. Anastasia
SCRIPCARIU
Std. cap. Darius ZAMFIRA
Std. Leo RADU
Std. Mihai TIMOFTE
MM. Std. Gabriel ZAMAN

Corectură:
Lect. univ. Dr. Corina SANDIUC

Grafică și Tehnoredactare:
Std. frt. Ștefan POPA
Std. Daniel ROMAN

Editură:
Editura Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”

Colaboratori:
Lt. Cătălina BUȚA
Asp. Daniel CIOBANU
Std. Alev BURMAMBET
Std. Alexandru Victor VÎRTAN

Tipografie:
Tipografia Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”

© ORIZONTURI MARINE 2021

ISSN 1842 - 5798